ERIC de Noorman

door

HANS G. KRESSE.

De Ontvoering van Winonah

DE AVONTUREN VAN
ERIC DE NOORMAN

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Tweede verhaal

De Ontvoering van Winonah

Uitgeverij:
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

COPYRIGHT MARTEN TOONDER STUDIO'S

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's.

Tweede verhaal

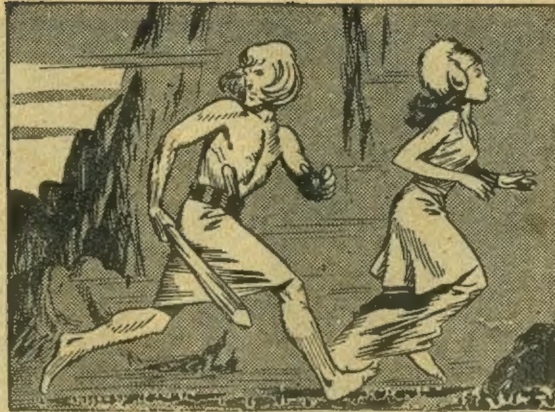
DE ONTVOERING VAN WINONAH

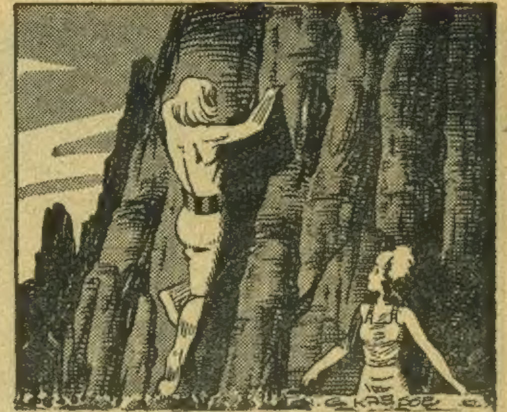
Korte inhoud van deel I:

DE REIS NAAR ATLANTIS

Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit de koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis. Na vele avonturen en gevechten met de vreemde wezens, die dit gebied bewonen, komt hij in contact met de bevolking, die hem echter niet gunstig gezind is. Hierdoor laat hij zich in met de Egyptenaar Kirasso, die niet veel goeds in het schild voert en voor zijn duistere plannen een der eerste vrouwen van Atlantis, de bewaakster van de steen, heeft ontvoerd. Eric bevrijdt Winonah, de bewaakster, en beiden ontsnappen.

Eric en de priesteres vervolgen hun weg, nadat hij het meisje, dat door de luipaardmannen gevangen werd genomen, uit de grot heeft bevrijd. Zij hebben de uitgang bereikt zonder opgemerkt te worden en zijn opnieuw in de nachtlucht.

Hier blijven zij een ogenblik stilstaan om krachten te verzamelen, want Eric weet, dat zij nog veel weg af te leggen hebben. Maar lang kunnen zij niet rusten, want reeds worden zij door een nieuw gevaar bedreigd. De luipaardmannen, die tegen de soldaten van Atlantis vochten, moesten terugtrekken en nu komen zij naar hun hoofdkwartier terug.

Er is geen tijd te verliezen. Eric ziet hen reeds aankomen over de rotsen. Zij kunnen niet naar beneden gaan, want dan zouden zij regelrecht in de armen van vijanden lopen. Dus is er maar één uitweg : naar de top van de rotsen, een hoogst gevaarlijke klimpartij. Maar zij hebben geen keus en na een snelle ren beginnen zij deze gevaarlijke onderneming.

Zij komen slechts centimeter voor centimeter vooruit. De rotsen zijn zeer steil en alleen door Eric's kracht en kundigheid spelen zij het klaar om vooruit te komen. Meer dan eens is het meisje op het punt om het op te geven, maar telkens spoort Eric haar aan om verder te gaan. Beter is de gevaarlijke beklimming voortzetten, dan opnieuw in de handen van de luipaardmannen te vallen. En zo, na eindeloos geklommen te hebben, bereiken zij de top, volkomen uitgeput.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Met een forse ruk hijst Eric de priesteres op de begane grond. Hijgend van de inspannende beklimming staan zij een ogenblik stil en kijken om zich heen. Zij bevinden zich op een dicht met struiken begroeide hoogvlakte, terwijl enkele honderden meter verder een dicht, dreigend uitziend oerwoud voor hen oprijst. Besluiteloos staart Eric naar de sombere groene muur; in het Oosten begint het al te dagen en het zal niet lang meer duren vóór de zon aan de kim verschijnt.

Eric wendt zich tot zijn gezellin en vraagt haar de weg, maar zij kijkt hem slechts minachtend aan en keert het donkere hoofdje af... Verwonderd herhaalt de jonge Noorman nogmaals zijn vraag; zij doet, alsof ze hem niet hoort, ja zelfs alsof ze zich niet van zijn nabijheid bewust is... Het is duidelijk, dat ze niets met hem te maken wil hebben... Schouderophalend keert Eric zich om en begeeft zich in de richting van de wildernis, zonder acht te slaan op de priesteres vervolgt hij zijn weg... Het meisje kijkt hem na met een angstige blik in de ogen en ziet haar metgezel even later tussen het groene gebladerte verdwijnen...

Hoewel Eric door de jonge priesteres als een vijand beschouwd wordt, voelt zij er niet veel voor, om achter te blijven in de door vijanden onveilig gemaakte wildernis. En aanvankelijk met tegenzin, begint zij de blonde reus te volgen... Zij kan niet verklaren, waarom hij haar reeds tweemaal met gevaar voor eigen leven gered heeft. Voor haar blijft hij een vijand, een verrader van Atlantis. Maar zijn gezelschap is altijd nog te verkiezen boven dat van de geheimzinnige luipaardmannen en de glibberige Kirasso en dus begint zij met steeds grote haast zijn duidelijk zichtbaar spoor te volgen.

Eric vordert slechts langzaam in deze wirwar van half rotte plantengroei; de grond is drassig en bovendien moet hij oppassen voor slangen... Eenmaal kijkt hij om en bemerkt de hogepriesteres, die hem op een geleidelijk kleiner afstand volgt... Met een glimlach vervolgt Eric zijn weg, wetende dat ze binnen niet al te lange tijd naast hem zal lopen. En inderdaad, op een open plek in het oerwoud staat ze eensklaps achter hem, met grote schrikogen...

Zij staan tot over hun knieën in het gebladerte en hun voeten zinken weg in de drassige bodem... Stap voor stap vorderen zij; Eric begrijpt, dat hij in een moeras verdwaald moet zijn, eensklaps wordt zijn vrees bewaarheid : zijn voet vindt geen houvast en met een ruk verdwijnt onze jonge held tussen het gebladerte.

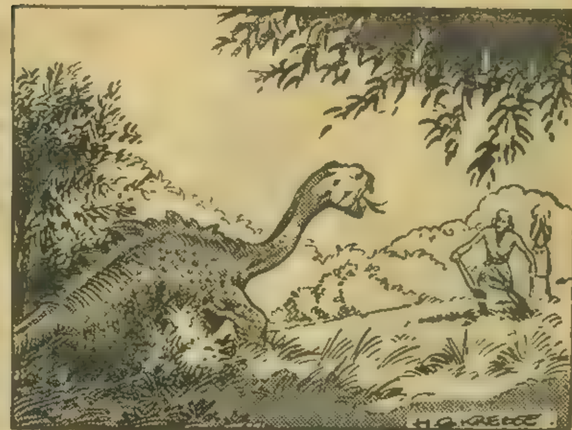

Op het nippertje weet Eric een liaan te grijpen en slechts met uiterste krachtsinspanning bevrijdt hij zich uit de dodelijke omhelzing van het loerende moeras... Dit voorval heeft de jonge priesteres van de ernst van de toestand overtuigd en van dit ogenblik zorgt zij er angstvallig voor vlak achter haar grote blonde metgezel te blijven... Nu is de grootste voorzichtigheid geboden : één misstap betekent een wisse dood... Uiterst voorzichtig banen de twee vluchtelingen zich een weg door het vochtige oerwoud. De zon klimt al hoger en hier en daar dringt zij door het dichte gebladerte heen. Langzaam verandert de omgeving : de bomen worden schaarser en meer en meer begint het tot Eric door te dringen, dat ze verdwaald zijn.

Zij bevinden zich midden in het verlaten landschap. De bontgekleurde vogels, die hen door het bos hun gezang nazonden, ontbreken hier geheel en wild zien zij niet. Een knagend gevoel in zijn maag vertelt Eric ,dat hij sinds de vorige ochtend niets genuttigd heeft en bezorgd vraagt hij zich af, hoelang deze toestand nog duren kan.

Steeds dieper dringen zij in het moeras door, geplaagd door ontelbare muskieten, de meedogenloze stralen der zon brandend op hun pijnlijke huid, en verzwakt door gebrek aan voedsel slepen zij zich voort. De priesteres wankelt meer dan zij loopt en ook Eric's krachten begeven hem. Uitgeput moeten zij steeds vaker rusten en Eric ziet nog geen einde aan het moeras.

Tot aan de horizon strekt deze groene, verraderlijke woestenij zich uit. Maar eensklaps schijnt het geluk met hen te zijn. Daar voor Eric verrijst uit het riet een kleine aardhoop en verheugd spoeden zij er zich heen om hun vermoeide lichamen enige rust te gunnen.

Een klein bosje verleent een weldadige schaduw en met een zucht van verlichting strekken zij zich op de zanderige grond uit.

De priesteres is aan het eind van haar krachten; alle gevoelens van vijandschap zijn door deze tocht der verschrikking voor het ogenblik weggevaagd en met een dankbaar lachje naar Eric valt zij in een diepe slaap.

Maar niet lang zullen zij van hun rust genieten. Eric hoort eensklaps een vervaarlijk gesnuif en verschrikt opspringende, ziet hij uit kreupelhout een afschuwelijk monster te voorschijn komen, dat zich nu met een woedend gebrul op de twee vermoeide reizigers stort.

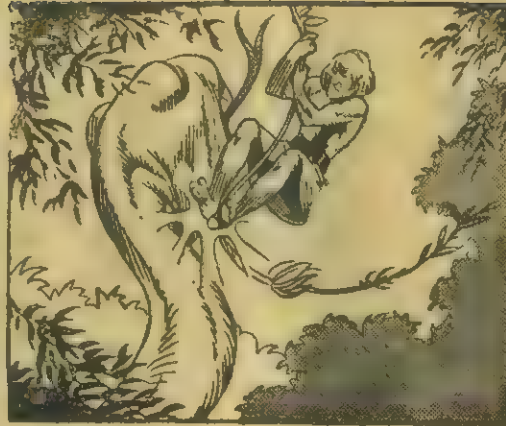

Slechts gewapend met zijn stok en de kleine dolk neemt Eric, hoe moe hij ook is, ogenblikkelijk de strijd op. De woeste kop van het ondier schiet naar voren en een griezelige, blauw-zwarte tong strekt zich naar onze held uit. Een hevige slag met de stok verlamt dit gevaarlijke beest voor een tijdje en voordat het beest er op verdacht is, springt Eric naar voren.

Met al zijn kracht drukt hij de monsterachtige kop neer. De dolk steekt hij met alle macht in de leerachtige hals en tegelijkertijd beproeft hij het dier de stok tussen de kaken te steken... Een ogenblik is het machtige dier totaal overbluft en daar maakt onze held een dankbaar gebruik van. Met een handige beweging duwt Eric de stevige stok tussen het gevaarlijke gebit.

De draak, die voelt, dat hij zijn bek niet meer kan sluiten, stoot een woedend gebrul uit en schudt de kop. Hier is Eric niet op verdacht en nog voor dat hij terzijde springen kan, heeft het ondier hem met één geweldige beweging van de machtige nek de lucht ingeslingerd ,terwijl hij daarna woedend stampend op de priesteres toeloopt.

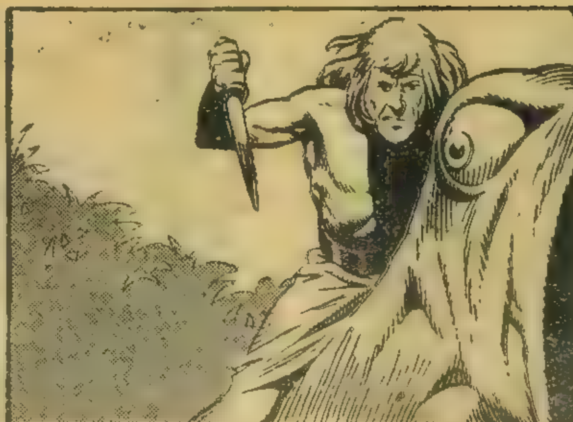

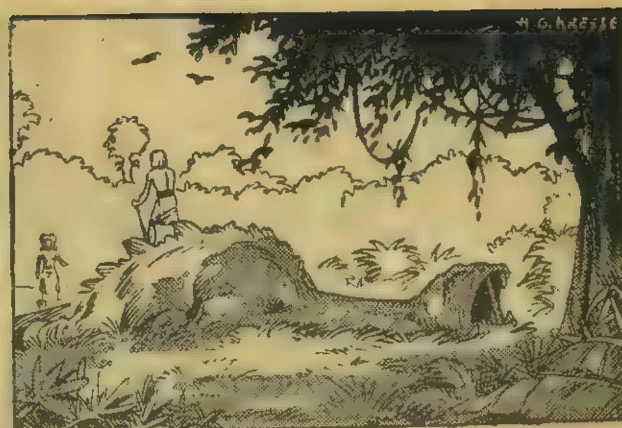

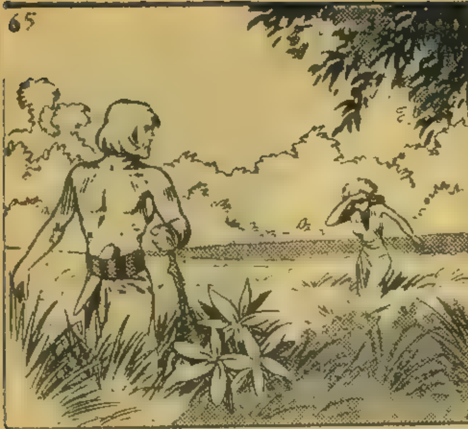
Met een geweldige boog vliegt Eric door de lucht... De takken der bomen zijn niet in staat zijn val te breken... Hij stoot en botst tegen de eeuwenoude stammen en wordt daardoor half verdoofd, maar zijn zinnen bij elkaar houdende weet hij een liaan te grijpen en suist nu, als een geweldige slinger van een klok naar beneden, recht op de kop van de draak aan.. Eric steekt zijn voeten vooruit en geeft het dier een geweldige stoot tegen de kaak. Het monster wordt een ogenblik tegengehouden en staat versuft op zijn tenen te zwaaien... Voor dat het iets doen kan, zweeft Eric alweer pijlsnel verder. De liaan heeft het hoogtepunt van zijn zwaai bereikt en zich in de lucht omkerende, ziet Eric, dat het monster op het punt staat, de priesteres aan te grijpen. Met een woeste kreet laat Eric los en duikt naar beneden... De draak wil zich omkeren, maar op datzelfde ogenblik springt Eric het dier op de nek, zich stevig vastklemmend aan de ruwe, geplooide huid.

Brullend van razernij en met flikkerende ogen schudt het dier de machtige kop. De priesteres is weggelopen en staat op een afstand ademloos het gevecht gade te slaan. Bliksemsnel grijpt Eric de dolk die nog steeds in de hals van het monster zit. Een donkerrode bloedstraal gulpt uit de wonde en met een pijnlijk gekrijs tracht het dier zijn vlugge tegenstander af te schudden... Maar Eric klemt zich met de knieën vast en stoot het mes keer op keer in het grote gele oog... Het monster rilt over het hele lichaam en steunt angstig. Langzaam verslappen zijn krachten, met een gedreun dat ver in de omtrek hoorbaar is, zakt het op de knieën en na een laatste stuiptrekking geeft het de geest... Slechts de priesteres is toeschouwer geweest in dit vreselijke voorwereldlijke tweegevecht... Met grote ogen, waarin angst zowel als bewondering te lezen staan, kijkt ze toe, als Eric het mes afveegt aan een blad en daarna loom en uitgeput van de rug van het dier op de grond springt... Dit gevecht heeft Eric van zijn laatste krachten beroofd en duizelig zakt hij op de grond.

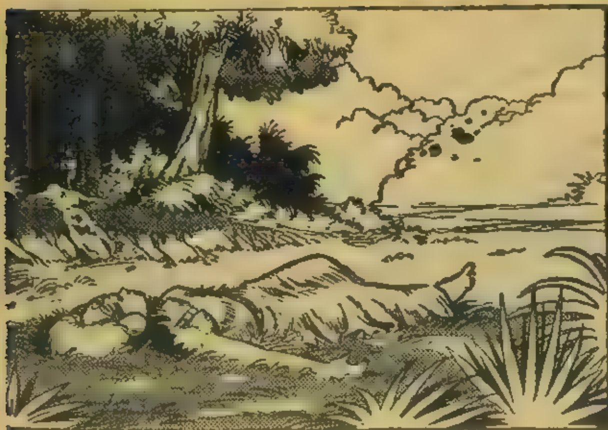

Geplaagd door de muskieten, verschroeid door de zon, gepijnigd door de honger en met een droge keel liggen de twee vluchtelingen op het kleine heuveltje, niet in staat zich te bewegen... Eric is stijf van het gevecht met de draak en al zijn spieren doen hem pijn...

Echter, door hier te blijven liggen zullen ze stellig van honger omkomen en dus begeven zij zich na enkele uren weer op weg.

Tastend met de tak, dien hij gesneden heeft, baant Eric zich een weg, af en toe verlangend naar de horizon kijkend, waartegen zich een bos als een blauw-groene streep aftekent... Een snik doet hem verschrikt omkijken en hij ziet de priesteres bewusteloos voorover vallen. Hij haast zich terug en neemt haar in de armen, zich intussen afvragend, wanneer hij op zijn beurt het bewustzijn zal verliezen. Met de priesteres in de armen strompelt Eric voort... Zijn ogen strak gericht op het bos aan de horizon, slechts met een uiterste wilskracht en zelfbeheersing, weet Eric zich op de been te houden... Zijn hoofd bonst, zijn lichaam steekt en schrijnt. Werktuigelijk zet hij de ene voet voor de andere zich nauwelijks bewust van zijn omgeving.

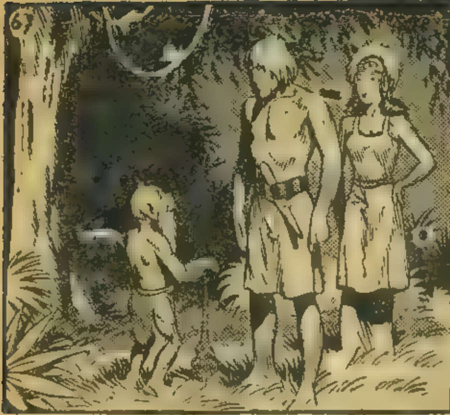
Na wat Eric een eeuw toescheen, voelt hij eensklaps vaste grond onder zijn voeten... Met een laatste inspanning doet hij nog enkele stappen en legt dan de priesteres op de grond neer... Krachteloos laat zij zich vallen... Automatisch sleept hij zich voort en dan langzaam verliest hij het bewustzijn...

De dag wordt nacht en als de volgende morgen de zon over de horizon verschijnt, liggen de twee vluchtelingen nog in dezelfde houding in een diepe slaap... In de struiken ritselt het, een donkere schim sluipt behoedzaam naderbij en even later komt een klein mannetje met een gerimpeld gezicht en een lange, sprieterige baard uit de bladeren te voorschijn... Als wapen draagt hij een knots en zijn kleding bestaat uit een leren voorschoot. Aandachtig bestudeert het kleine mannetje de twee op de grond liggende gedaanten, zijn ogen zien het modderige spoor, dat zich in het moeras verliest en met een verbaasd geluidje knikt de dwerg begrijpend. Aan de kleding der priesteres ziet hij, dat het mensen zijn uit de grote stenen stad... Voorzichtig nadert hij en stampt dan met zijn knots op de grond... Eric ontwaakt uit zijn verdoving en ziet een klein kereltje met een vriendelijk gezichtje voor zich staan. Met een gekreun sluit hij zijn ogen, overtuigd een product van zijn verbeelding gezien te hebben, maar het volgende ogenblik hoort hij een krachtige stem iets zeggen in de taal van Atlantis. Zijn ogen opslaande kijkt hij weer in het bolle gezichtje van de dwerg. Nu is er van verbeelding geen sprake meer en hij vraagt zich af, wat er nu weer gebeuren gaat.

De dwerg schijnt echter van een vriendelijke soort te zijn en houdt een heel verhaal tegen Eric in een taaltje dat veel op dat van Atlantis gelijkt. De hoofdpunten kan Eric dus wel volgen en daaruit blijkt, dat de dwerg hen helpen wil. De priesteres is inmiddels ook bijgekomen en komt eveneens naderbij.

— Wij zijn kleine mensen, jullie veel groter, krast het mannetje. Ik heb jullie mensen eerder gezien...

Enigszins aarzelend volgen Eric en het meisje de dwerg in de donkerte van het woud; Eric heeft enkele ervaringen met dwergen en is dus op zijn hoede. Maar die voorzorg blijkt overbodig. Het mannetje is van goede wil en hun vriendelijk gezind.

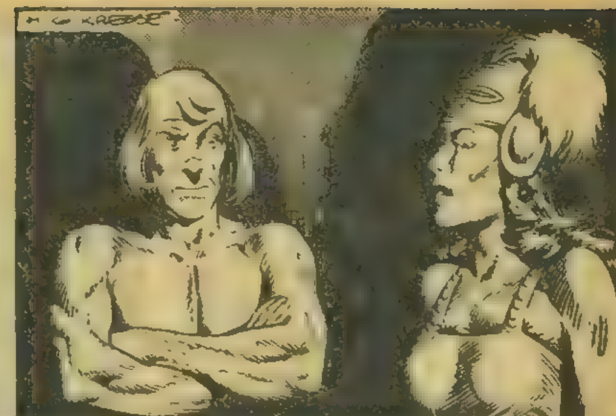
Eric en ook de priesteres zijn akelig van honger en uitputting en de jonge Noorman maakt de dwerg duidelijk, dat zij niet meer bevreesd behoeven te zijn. Gesterkt door het vooruitzicht spoedig weer iets te eten te krijgen, volgen ze beiden.

Een nauwelijks merkbaar pad leidt hen door een woest gedeelte van het woud. In zijn geboorteland zijn ook machtige bossen, maar zulke ontzagwekkende, uitgestrekte oerwouden heeft Eric niet voor mogelijk gehouden. Hier is wild en gevogelte in overvloed en meermalen zien ze een hert hun pad kruisen.

Hun gids volgend, komen ze ten laatste in een laagvlakte, aan alle kanten omgeven door een groene ondoordringbare muur van bomen. En daar ontwaart Eric een aantal armzalige hutten.

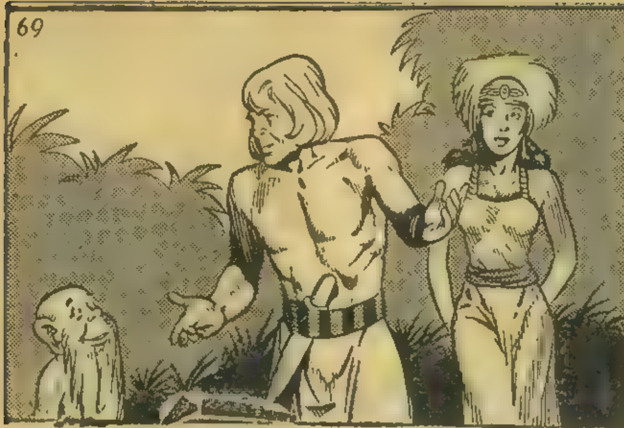

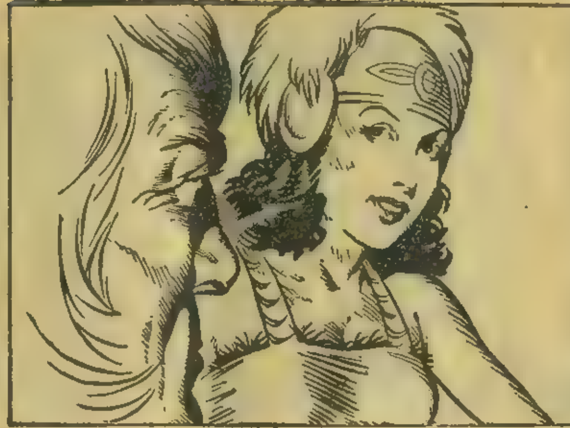
De dwerg brengt de handen aan de mond en stoot een scherpe kreet uit. Ogenblikkelijk duiken aan alle kanten de kleine mensjes op en bij het zien der twee vluchtelingen zijn er verscheidene die met grote spoed weer verdwijnen...

— Niet allen hebben zoveel gezien als ik, zegt hun gids trots en dus zijn ze misschien wel wat bang voor grote, echte mensen zoals jullie. Eric lacht zwakjes en snuift begerig de etenslucht op, die uit verschillende hutten komt. Een oude man treedt bibberend van angst naar voren en de kleine dwerg begint rad te praten. Ogenblikkelijk veranderde de houding van het kleine oude mannetje en hij houdt op zijn beurt een toespraak tot de nieuwsgierige dwergen.

Inmiddels betreden Eric en het meisje de kleine, primitieve hut van hun redder, die onmiddellijk een maal begint te bereiden. Ook buiten de hut leggen verschillende dwergen voedselgiften neer en Eric voelt zich in het gezelschap van dit kleine vriendelijke volkje spoedig op zijn gemak.

De priësteres zegt geen woord en verwaardigt Eric met geen blik. Zij doen zich te goed aan de vreemde, lekker smakende spijzen, gebruik makende van de grootste pannen, die de dwerg bezit en dan vraagt Eric de weg naar de hoofdstad van Atlantis. Maar alvorens de dwerg antwoord geven kan, klinkt de koude stem van het meisje : Vreemdelingen worden geweerd in onze hoofdstad en gevaarlijke vijanden zoals u, brengt men ter dood...

Eventjes staat Eric met stomheid geslagen : kan het meisje dan niet begrijpen, dat hij geen vijand is van Atlantis?

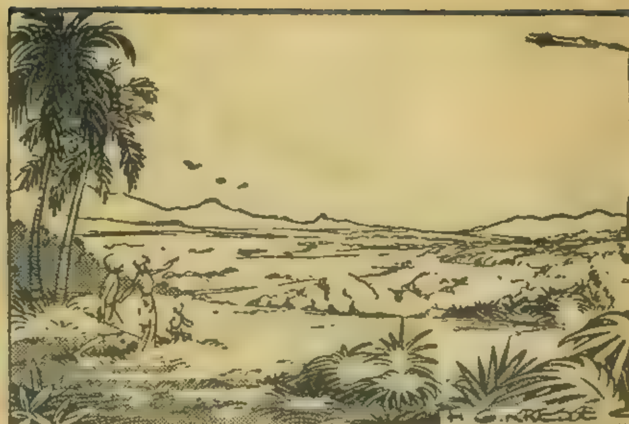
Geduldig begint hij haar zijn standpunt uit te leggen. Hoe hij in Atlantis gekomen was, en langzamerhand verdwijnt de afwijzende trek op het jonge gezichtje der priesteres. Nu begrijpt zij, waarom hij haar telkens weer gered en verdedigd heeft.

— Gij zijt uit het Noorden gekomen zegt zij verbaasd; gij zijt dus geen Egyptenaar? Een paar minuten staart zij stil voor zich uit en dan verheldert een glimlach haar gelaatstrekken. Verheugd wendt Eric zich tot de dwerg en vraagt hem hen te begeleiden tot aan de grens van Atlantis. Aarzelend stemt deze toe. Er dreigen gevaren alvorens zij de grens zullen bereikt hebben, maar Eric is vast besloten deze gevaren te trotseren.

Als de priesteres ziet, dat Eric meewil naar de hoofdstad van Atlantis, alleen om haar onderweg te beschermen, is haar laatste twijfel verdwenen en nu stemt zij ook in met het plan van Eric. De tocht wordt vastgesteld en heel vroeg 's morgens zullen zij vertrekken, nieuwe gevaren tegemoet...

Als in het Oosten de lucht begint te kleuren en de vogels hun morgenzang aanheffen, begeven de drie reizigers zich op weg. Eric is, op zijn boomtak en mes na, ongewapend en dit is iets, wat hem zorgen baart, maar tijd brengt raad en dus volgt hij de dwerg door het vochtige gras.

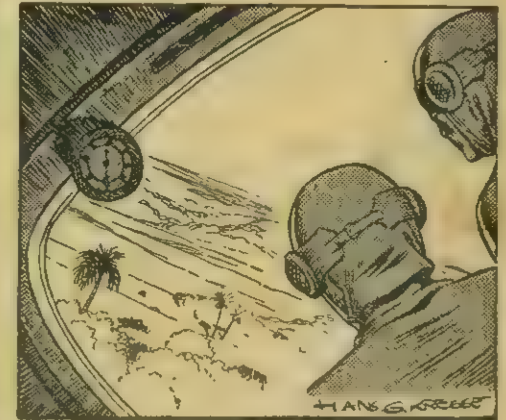
Zij zijn goed gevoed en uitgerust. De koele morgen is de beste tijd om te reizen. De zon staat nog te laag om er hinder van te hebben en zij schieten dus goed op. Tegen de middag echter verlaten zij het bos, dat zo een betrekkelijke bescherming geboden had tegen de steeds hoger klimmende zon, ze betreden een laagvlakte, die zich, slechts hier en daar door boomgroepen onderbroken, tot aan de horizon uitstrekt.

Hier houdt de dwerg halt en vertelt hun, dat het terrein vóór hen vol van onbekende gevaren is, zodat zij dus dubbel op hun hoede moeten zijn...

Verscheidene dwergen, die de laagvlakten betreden hebben, zijn nooit teruggekeerd. Met de grootste voorzichtigheid vervolgen zij hun tocht... Eric is niets op zijn gemak en ook de priesteres is zenuwachtig... Er gebeurt echter niets, totdat Eric eensklaps met trillende neusvleugels blijft staan... Hij meent een zwak ronkend geluid te vernemen, dat hij niet thuis kan brengen, nog nooit heeft hij zoiets eerder gehoord... Nu hoort ook de priesteres het geluid, maar tot Eric's grote verbazing begint zij in de lucht te zwaaien... Haar ogen volgend, ziet Eric dan tot zijn ontsteltenis een grote glanzende vogel onder aanzwellend geronk, hoog in de lucht voorbijvliegen, een rode vurige staart achterlatend.

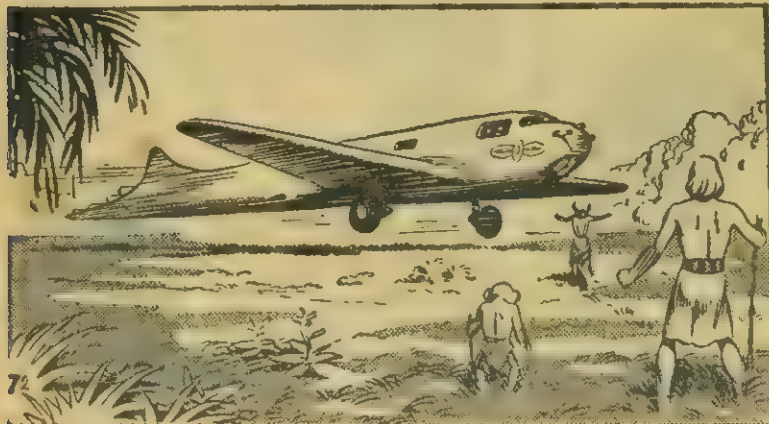

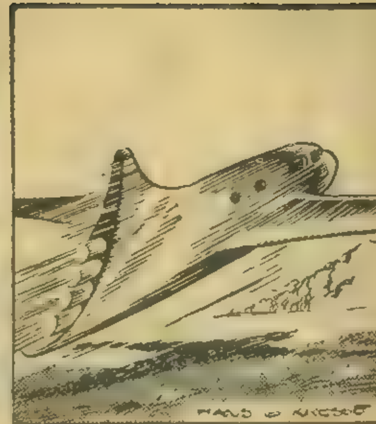
Verbijsterd volgt Eric de zilveren vogel in zijn vlucht; de vleugels bewegen niet en toch schiet hij met grote snelheid en onder daverend gebrul door het luchtruim... Dit is iets, dat Eric niet begrijpt, maar nog vreemder is het gedrag van de priesteres. Als waanzinnig zwaait zij de armen en beduidt Eric hetzelfde te doen. Het is één van de raketvliegtuigen van Atlantis.

In de kajuit van het reusachtige vliegtuig zitten enkele mannen met harde gezichten en verkennen het onder hen wegschietende terrein nauwkeurig. Zij zijn, met vele andere vliegtuigen, uitgestuurd om de priesteres te zoeken, die nu al dagen vermist wordt. Eensklaps meent één der mannen iets op te merken in het terrein beneden hem en hij beduidt de piloot eens om de plek heen te cirkelen. Met verminderde snelheid duiken zij en scheren even later over de boomtoppen. Drie figuurtjes, twee grote en een kleine, staan midden op de laagvlakte. De piloot herkent de kleding van Atlantis en een kort ogenblik ziet hij het gezicht van de vermiste priesteres.

Hij schakelt de raketten uit en het toestel in de wind leggend, begint hij te dalen.

Vervuld van afgrijzen en niet wetend, wat te doen, ziet Eric de machtige vogel naderen. Twee grote wielen verschijnen uit de vleugel en even later hobbelt de machine over de grasvlakte.

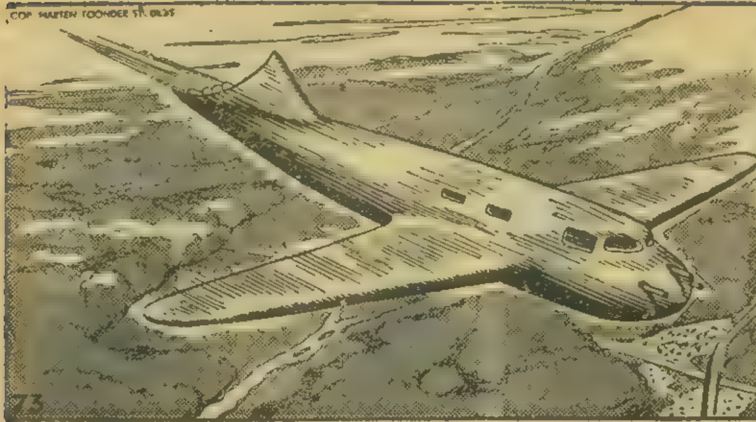
— Wij zijn gered, fluistert de priesteres en rent zo vlug haar benen haar dragen kunnen, het vliegtuig tegemoet. Aarzelend volgt Eric, de dwerg trilt op zijn magere beentjes en kijkt, alsof hij liever weggelopen ware ,maar Eric neemt hem bij de hand en samen naderen ze het gevaarte.

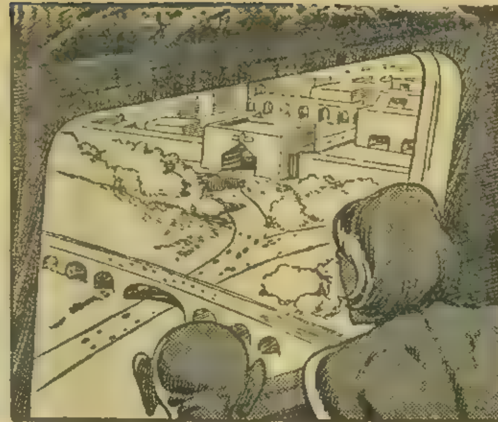
Ongeloof vermengd met vrees weerspiegelen zich op Eric's gezicht, als hij ziet, dat uit de buik van de vogel een man te voorschijn treedt, die een stuk van zijn gezicht over zijn voorhoofd schuift en een diepe buiging maakt voor de priesteres.

— De eer, die mij te beurt valt, mijn priesteres te vinden, vervult mij met diepe dankbaarheid, zegt hij met een klankvolle stem. Op een uitnodigend gebaar van de priesteres treedt Eric naderbij en ook voor hem maakt de piloot een buiging. Hij begint nu iets van de vreemde vogel te begrijpen en bang is hij niet meer. Het is een van de wondere toestellen, waarover de mensen van Atlantis beschikken. Dat moet wel een machtig volk zijn.

Voorafgegaan door de priesteres betreedt Eric het vliegtuig en ook de dwerg wordt naar binnen gehaald.

Enige ogenblikken later verheft de machine zich weer onder machtig geronk in de lucht, koers zettend naar de hoofdstad van Atlantis en Eric vliegt..., voor het eerst in zijn leven.

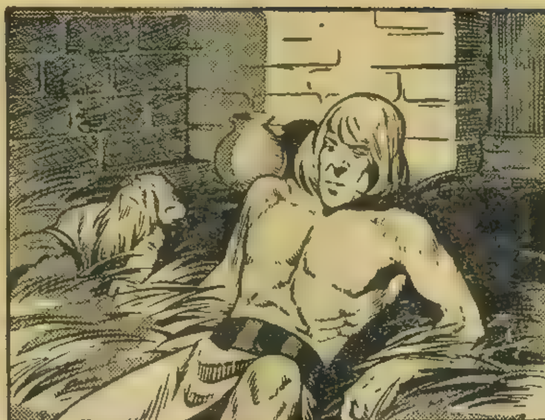
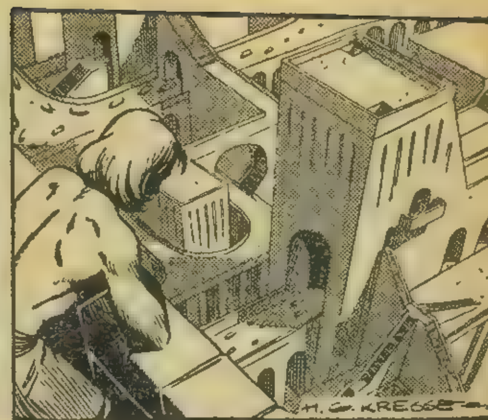

Met een snelheid die Eric nooit voor mogelijk gehouden had, steeg de geweldige machine tot hoog boven de wolken en het landschap gleed als een fijn uitgewerkte landkaart onder hen door. Verbijsterd en hulpeloos keek de jonge Noorman om zich heen tot een glimlach van de priesteres hem gerustselde. Hoewel hij de kracht welke dit vreemde toestel in de lucht verhief niet begreep, voelde hij nu niet meer die verlammende angst en belangstellend keek hij door het raampje naar beneden. De priesteres gaf hem geen enkele uitleg en Eric durfde er niet om te vragen. Eindeloos, uitgestrekte wouden, af en toe doorsneden door op zilveren linten gelijkende rivieren, trokken aan zijn oog voorbij en nu zag hij ook een kleine stad, wit glanzend in de zon, diep beneden hem.

Ook de dwerg kreeg langzamerhand zijn, toch al niet overweldigende, moed terug, en waagde een blik uit het venster, maar met een gil van schrik, deinsde het kleine mannetje bijna op hetzelfde ogenblik achteruit.

Eensklaps opende Eric wijd zijn ogen, voor hem uit in de diepte, lag een prachtige blinkende stad omgeven door een hoge muur... Nieuwsgierig nam hij het machtige schouwspel op, niet bemerkende hoe de stalen deur van hun cabine geluidloos geopend werd... Op een zachte klik wendde Eric zich verschrikt om, maar bijna op hetzelfde ogenblik drong een scherpe lucht in zijn neusgaten en langzaam verloor hij het bewustzijn.

Hoog over geweldige gebouwen van de hoofdstad Atlantis vervolgde de zilveren vogel zijn weg, terwijl Eric en de dwerg binnen in de romp in een diepe bewusteloosheid lagen, zich van niets bewust.

Als uit een zware slaap ontwakende opende Eric de ogen en stelde verwonderd vast, dat hij op stro lag. Moeizaam richtte onze koningszoon zich op en sloeg een blik in het rond, naast zich bemerkte hij de stille vorm van het kleine mannetje. Zij bevonden zich in een klein vierkant vertrek, spaarzaam verlicht door één enkele opening in de muur waardoor hij een glimp kon opvangen van de blauwe hemel.

Bedachtzaam bestudeerde hij de beide zware deuren en eensklaps merkte hij op, dat een zwak licht door de kier van een der deuren scheen. Op zijn knieën gelegen gluurde hij door de spleet en een duidelijk waarneembare luchtstroom verried hem dat aan de andere kant van de deur de buitenlucht moest zijn... Aangemoedigd door deze ontdekking begon hij de deur nauwkeurig te onderzoeken; maar wie schetst zijn erbazing toen ze, zonder de minste moeite, langzaam openzwaaide...

Met een kreet van verbazing sprong Eric naar buiten... Hij bevond zich op een smalle omloop, aan alle zijden omringd door de blauwe lucht. Vol verwachting trad Eric op de borstwering toe en keek er over heen. Een peilloze diepte, geschapen door de hemelhoge gebouwen, gaapte aan zijn voeten en duizelig wankelde de Noorman terug...

Van zijn kerker af, in de top van een hoge toren had Eric een prachtig gezicht op de hoofdstad van Atlantis. Een ogenblik overwoog hij de mogelijkheid van een ontvluchting, maar een snel onderzoek van zijn omgeving benam hem hiertoe alle lust. Diep beneden hem liepen soldaten heen en weer op een groot platform terwijl zijn eigen torenkerker slechts door een overdekte luchtbrug met het grote gebouw daarnaast verbonden was. Inmiddels was ook de dwerg uit zijn verdoving ontwaakt en kwam met knipperende ogen naar buiten. Het angstige gezicht van Eric verontrustte hem, maar nog vóór hij iets vragen kon wees de jonge Noorman in de diepte en zei somber:

— Kijk! nu staat men ons toe vanuit deze cel een blik te slaan op datgene, wat wij niet zien mochten : de hoofdstad van Atlantis. Dat is geen goed teken... De dwerg maakte een angstig keelgeluid en wilde een antwoord geven, maar op dat ogenblik hoorden beiden een gerucht in hun kleine kamer en zich vlug omdraaiende stond Eric tegenover een aantal kolossale dreigend uitziende mannen. Een van hen, blijkbaar de aanvoerder, trad naar voren en sprak :

— De hoogste spreekt. De wormen kruipen indien hij beveelt. De hoge raad is daar, om een oordeel over u uit te spreken... Volgt mij dus!

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Eric stond enige ogenblikken onbeweeglijk terwijl de dwerg onrustig met zijn voeten schuifelde... Daar was de open deur. Slechts vier mannen bevonden zich tussen hem en de vrijheid. Door half toegeknepen oogleden nam hij de drie reuzengestalten op... keek in hun botte, onbewogen gezichten en berekende zijn kansen.

De aanvoerder scheen zijn gedachten te raden want met een katachtige soepelheid boog hij zich voorover. Zijn donkere ogen fonkelden kwaadaardig en terwijl een wrede grijns zijn lippen krulde fluisterde hij :

— De kerkerwachters hebben geen tong en hun oren horen niet maar hun kracht is onbegrensd. Zij kunnen slechts één ding : doden !

Eric begreep het dreigement en volgde zijn bewakers.

De toestand zag er lelijk uit voor onze koningszoon en zijn kleine vriend.

Omringd door dit escorte van de dood was er weinig kans op een vlucht en mocht hij daarin slagen dan bevond hij zich toch nog omringd door vijanden in een vreemd gebouw. Gang in, gang uit ging de tocht, nagestaard door de soldaten, die bij iedere poort op wacht stonden. De aanvoerder sloeg op een gong, welke bij een grote gebeeldhouwde deur stond. Langzaam draaide het gevaarte op zijn hangsels en Eric trad een geweldige zaal binnen, gevolgd door zijn bewakers. Op een verhoog aan het andere einde zaten op een geel-glanzende troon twee sombere, stille figuren... terwijl een derde figuur, waarin Eric de priesters herkende, naast het verhoog wachtte. Buiten dit zwart beklede verhoog was de machtige zaal, waar alles zwart en grijs getint was, totaal leeg.

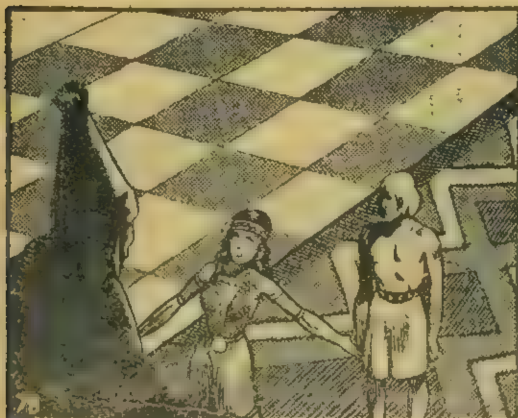

Op een kort bevel trok het escorte zich terug en de priesteres wenkte Eric naderbij te komen. Op het zien van het jonge meisje in deze onheilspellende omgeving zonk Eric de moed in de schoenen. Zijn laatste hoop, die hij zichzelf nauwelijks durfde bekennen, was gevestigd geweest op zijn gezellin van enige tijd geleden en nu had zij hem ook in de steek gelaten. De dwerg was, vreemd genoeg, in dit vertrek niet toegelaten zodat Eric het gevoel kreeg of de hele wereld zich tegen hem gekeerd had. Hij had geen verwachtingen meer; de doofstomme wachter, het feit dat men hem vergund had Atlantis te zien, wezen al te duidelijk in één richting. Een zekere dood kon slechts het einde van dit alles zijn.

Een der hogespriesters begon te spreken. Eric luisterde nauwelijks. Hij bemerkte niet dat de priesteres langzaam naderbij gekomen was en hem met een vreemde blik aankeek. Hij wachtte slechts op een bevestiging van zijn vermoedens en een grote teleurstelling, vermengd met machteloze woede, bekroop hem. Geen ogenblik keek hij naar de priesteres, die nu zo dicht bij hem stond, dat hij de geur van haar haren onderscheiden kon. Met een onbeweeglijk gezicht keek hij voor zich uit en wachtte.

Plotseling stond de hogepriester op en terwijl Eric onwillekeurig zijn schouders strekte, hoorde hij de snijdende stem uitroepen: Aldus bewezen hebbende de schuld van de ontvoering onzer priesteres, het verraad aan de zaak van Atlantis, de besmetting der heilige orde der hogepriesters, en poging tot ontvreemding der steen, eis ik hierbij voor deze verraderlijke persoon de doodstraf !

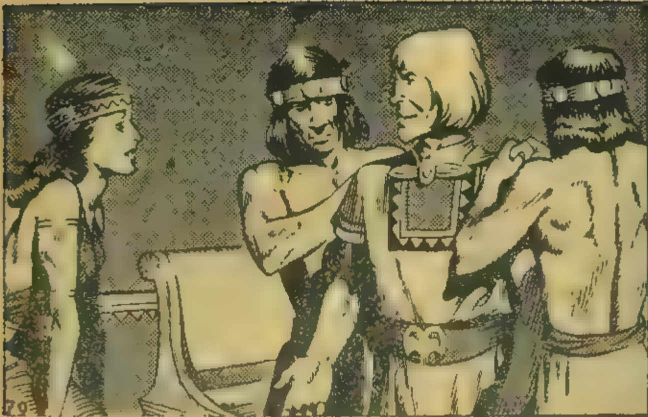

Ondanks zijn sombere vermoedens had Eric altijd nog een flauwe hoop gekoesterd dat op het laatste ogenblik op een of andere wijze redding zou komen opdagen, maar door de uitspraak van de hogepriester werd hem ook deze hoop ontnomen. Zijn hele wezen kwam in opstand. Hij wilde nog niet dood. Het leven was pas begonnen. Eensklaps hoorde hij een zachte, melodieuse stem in zijn oor en zijn hart kromp ineen. Maar het volgende ogenblik luisterde hij aandachtig en keek verrast op. Het ranke figuurtje van de priesteres stond voor hem en hield een vurig pleidooi. Af en toe onderbrak een der hogepriesters, die eerst verveeld toegeluisterd hadden, maar steeds meer belangstelling gingen tonen, haar verhaal, om een vraag te stellen.

Eric voelde zijn hoop weer herleven onder de hartstochtelijke verdediging van het jonge meisje. Een keer keek hij op en meende zelfs een welwillende uitdrukking op de gezichten der oude mannen te zien. Zij sprak van de gevaren, die zij samen doorstaan hadden, de keren dat hij haar verdedigd en gered had en Eric's zelfvertrouwen keerde weer terug. Toen de priesteres haar pleidooi uitgesproken had, heerste er een ogenblik stilte maar dan stonden de twee oude hogepriesters langzaam van hun zetels op en daalden bedachtzaam de trap van hun verhoog af.

De woordvoerder liet zijn ogen even geïnteresseerd op de jonge Noorman rusten en sprak dan : Niet bekend met de ware feiten eiste ik de doodstraf; welnu, mijn beslissing is thans : vrijspraak en de vergunning tot verblijf in Atlantis voor onbepaalde tijd. Ditzelfde geldt voor de dwerg: de zitting is geëindigd.

Na de rechtszitting, die zulk een onverwacht en gelukkig einde genomen had, ging de priesteres Eric voor naar een kamer en beval enkele bedienden kleding voor haar blonde gast te halen en enige ogenblikken later werd Eric met behulp van deze bediende in een rijke uitrusting der Atlantis aristocratie gestoken. Zijn gedachten waren een warwinkel, waarin zich echter één vraag steeds meer naar voren drong en plotseling vroeg hij: Waarom hebt gij mij deze rechtszitting niet gespaard door vóórdien alles aan de hogepriesters te vertellen? De priesteres glimlachte geheimzinnig en haar antwoord maakt Eric sprakeloos : Ik bewonder U om Uw moed, nu wilde ik slechts zien of Uw moed U ook wel eens kon begeven.

Uit het veld geslagen door dit grillige antwoord bestudeerde Eric het gezichtje tegenover hem en onbeholpen vroeg hij : En stelde ik teleur?

Zij schudde haar hoofd ontkennend maar haar ogen vertelden Eric veel meer...

— Waarom hebt gij mij eigenlijk verdedigd, vervolgde Eric, toen de bedienden de kamer verlaten hadden, maar toen de priesteres hem aankeek, meende hij het antwoord al te weten.

— Waarom? herhaalde het meisje, omdat ik... Met een verheugd gezicht kwam Eric naderbij en fluisterde...

— Omdat je van mij houdt?

Een ogenblik zagen zij elkaar diep in de ogen zoals alleen, waar ook ter wereld, geliefden in elkaars ogen kunnen zien en dan kwam het antwoord in een lange kus.

Een beetje verlegen keken zij elkaar aan en eensklaps begon het meisje te lachen...

— Dank zij de Steen van Atlantis zijn wij tot elkaar gekomen... Eric, je weet niet eens dat mijn naam, Winonah is.

— Dat klinkt als het suizen van de wind in de takken der bomen, glimlachte Eric. Maar je sprak over de Steen van Atlantis, wat is dat en waar is hij?

Als antwoord beduidde zij hem dat hij haar moest volgen. Een lange gang doorlopend betraden zij een kamertje in een stil, verlaten gedeelte van het gebouw.

Zorgvuldig sloot Winonah de deur en wees op een kolossale kaart, die aan de muur hing.

— Dit is het Atlantis, voor zover het aan ons bekend is en wij er invloed uitoefenen, legde zij uit.

Aandachtig bekeek Eric de kaart en merkte op, dat enkele gedeelten tot in bijzonderheden uitgewerkt waren, grote plekken daarentegen totaal blank gelaten waren.

Toen Eric de reden hiervan vroeg, verduidelijkte de Priesteres:

— Dat zijn gedeelten, die nog onbekend zijn en waar zelfs onze raketvliegtuigen zelden overvliegen. Hier is de hoofdstad en hier, — wijzende op een stip, die aan de rand van een groot blank vlak lag, — hier is de burcht waar de steen bewaard wordt...

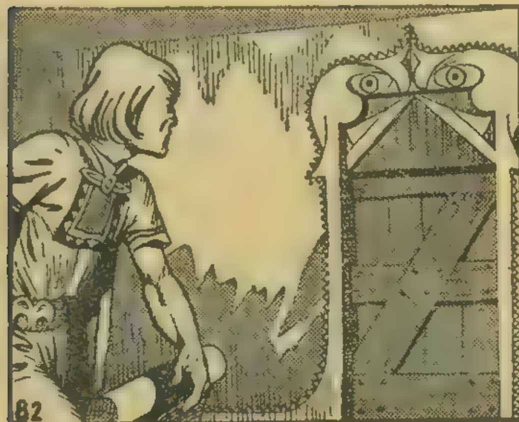

De burcht, legde Winonah uit, toen ze gezeten waren, ligt aan de rand van een onbekende woestijn, dus eigenlijk op de grens van het staatkundig Atlantis. De steen bevindt zich daar en wordt bewaakt door een eskader vleermuismannen, een afdeling krijgslieden en een oude priester. Deze priester is de enige die het geheim van de steen kent.

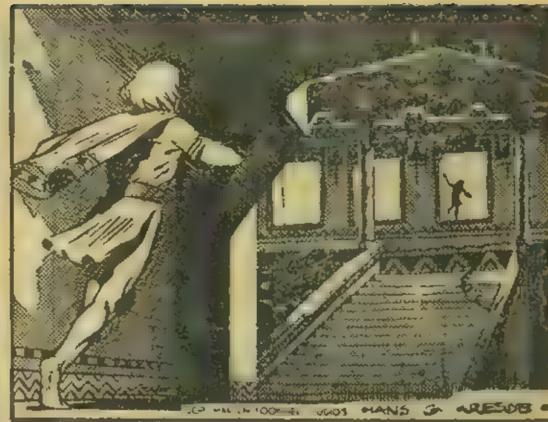
Onder het spreken had ze onwilleurig haar stem gedempt, niet wetende, dat aan de anderen kant van de deur een stille luistervink stond.

Het was een van de bedienden. Gespannen stond de man met zijn oor tegen de deur te luisteren en bemerkte niet dat om een hoek van de gang een klein figuurtje belangstellend zijn gedragingen gadesloeg. Het was de dwerg, die overal vrij gaan mocht, omdat de Atlantisbewoners hem eigenlijk als iets abnormaals beschouwden, dat toch geen kwaad deed. Ongeloof vermengd met verontwaardiging was op zijn gezichtje te lezen en voorzichtig sloop hij naderbij, zijn stok hevig vasthoudende. Net op het ogenblik dat de spioen zich zachtjes wilde verwijderen, hief de dwerg zijn primitief wapen op en gaf de man een harde slag op zijn zitvlak.

De bediende gaf een angstige schreeuw en maakte van schrik een lichtsprong, waarbij hij op een gevoelige manier zijn hoofd stootte tegen de harde deur. Maar een ogenblik later had hij zich hersteld en met een bewonderenswaardige snelheid een klein mes te voorschijn toverend, viel hij op het mannetje aan.

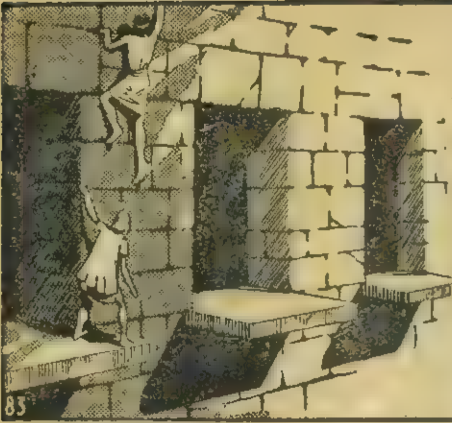

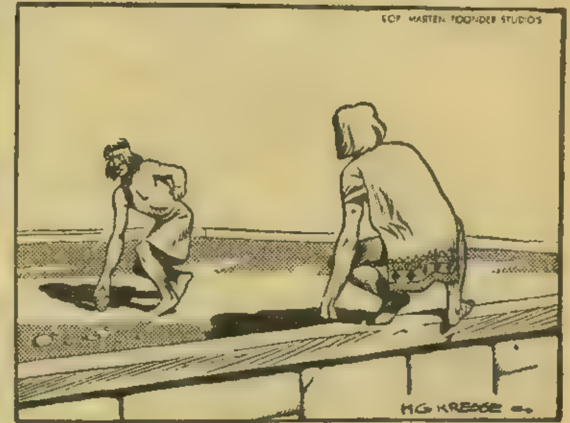
Gewaarschuwd door de schreeuw van de spioen en het geluid van een vechtpartij horende, sprong Eric op en rende naar de deur. De priesteres werd bleek en liep hem aarzelend achterna.

Met een ruk gooide Eric de deur open en zag net, hoe de bediende met een vlijmscherp mes zijn klein vriendje een dodelijke steek wilde toebrengen.

Met een woedend gegrom richtte de man zich op en over de dwerg heen springende liet hij zijn boos voornemen varen en vluchtte de gang in. Stil en lenig als een panter begon Eric de achtervolging. Het was van veel belang deze spion te pakken voor dat hij zijn inlichtingen aan een derde kon overbrengen. Maar zo eenvoudig was dat niet; hoewel Eric bekend stond als een goed hardloper, had hij hier een waardige tegenstander gevonden. De inboorling had het uithoudingsvermogen, natuurmensen eigen en de slanke, bruine gestalte rende voort alsof het hem totaal geen moeite kostte. Door een doolhof van gangen volgde Eric de spioen, die eindelijk een machtige trap oprende en tot Eric's ontsteltenis in een raamopening sprong. Een ogenblik zag onze held zijn prooi afgetekend staan tegen de blauwe lucht en dan, voordat hij wist hoe het gebeurde, was de spion verdwenen.

Zo snel hij kon, rende Eric de bediende achterna de trappen op en sprong eveneens op het raamkozijn. Wat hij zag, ontnam hem een ogenblik de adem. Aan zijn voeten gaapte een onpeilbare afgrond, in welks diepten voertuigen en mensen als mieren dooreen krioelden. Voor zover hij zien kon, overal daken van huizen.

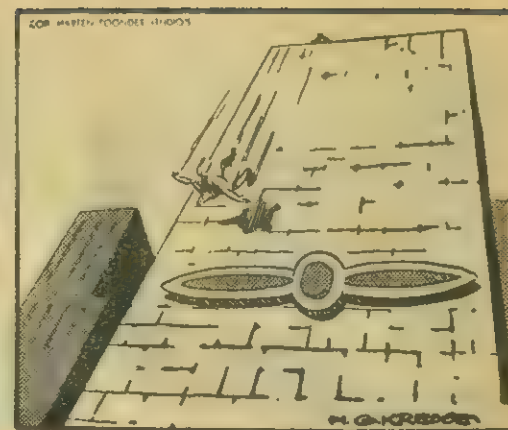
Het gebouw, waarin hij zich bevond, was wel een van de grootste en veroorloofde een duizelingwekkend uitzicht op de blinkende stad en op deze adembenemende hoogte was de spion een wanhopige klimpartij begonnen tegen de gevel.

Alle spieren gespannen keek Eric naar de krampachtig zich vastklemmende figuur en dan klom hij achter de verrader aan naar de top. Hijgend en steunend zwoegden de beide mannen voort wetende dat een enkele misgreep leidde naar een wrede dood.

Eric begreep, dat hij moest trachten gelijktijdig of liefst eerder dan zijn tegenstander het dak te bereiken, wilde hij het leven er af brengen, want de kerel zou niet aarzelen hem naar beneden te gooien, als hij daartoe de kans kreeg; maar hoe hij zich ook inspande, hij haalde hem slechts langzaam in en toen de spion de dakrand greep was Eric pas ter hoogte van diens knie. Even later had ook Eric echter het doel bereikt en net op het moment, dat hij vaste grond onder zijn voeten voelde, rende de man, gewapend met een grote kei, dierlijk grommend op hem af.

Met de diepe afgrond achter zich en geen tijd, zich klaar te maken, zag het er somber voor Eric uit.

Zijn tegenstander grijnsde, verzekerd van een overwinning en inderdaad, van het begin af van het gevecht waren de kansen tegen onze held.

Een zekere dood achter zich wetend spande Eric al zijn krachten in en wist de eerste aanval af te slaan Hijzelf was echter nog meer op de rand van het dak gedrongen en had nauwelijks ruimte zijn voeten te plaatsen.

Een hernieuwde, wilde aanval deed Eric wankelen, wanhopig greep hij zich aan zijn tegenstander vast, die hem met alle geweld de keel dichtdrukte, zijn been lichtte en hem vervolgens met een slag van de keisteen verdoofde. Wild met zijn armen slaande, voelde Eric hoe hij zijn evenwicht dreigde te verliezen en zijn rechtervoet tastte in de lucht.

De spion lachte satanisch. Van dat moment handig gebruik makend gaf hij Eric een kaakslag en maakte daarmede een eind aan het gevecht. Met het hoofd omlaag, viel Eric in de diepte, zijn dood tegemoet.

Dieper en dieper viel Eric, terwijl de grijzende kop van de spion hem nakeek. De snelheid waarmede hij viel werd aanhoudend groter en reeds hoorde Eric onder zich zwak het geraas van het verkeer in de straat waar hij terecht zou komen. Toen verloor hij het bewustzijn.

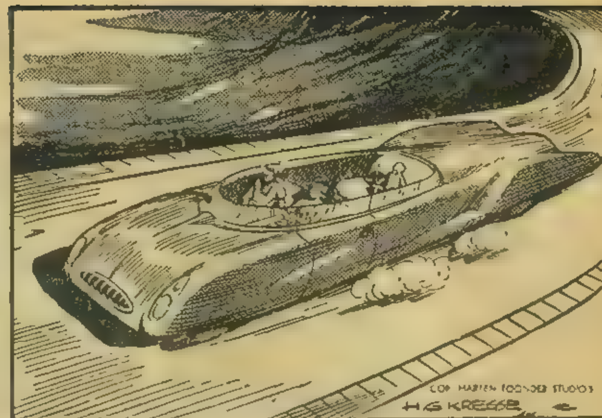
Vanuit het raam hadden de priesteres en de dwerg het gehele verloop gevolgd en met een angst die hen de keel dichtsnoerde zagen ze Eric vallen.

Eensklaps werd de dwerg erg actief; hij beduidde Winonah, hem vast te houden en stelde zich in positie. Toen even later het zware lichaam van Eric voorbijschoot en zijn been met een klap op het raamkozijn neerkwam, greep hij bliksemsnel een enkel. De bewusteloze Eric, zo plots in zijn geweldige vaart gestuit, beschreef een boog en sloeg met zijn hoofd tegen de stenen muur.

Met inspanning van al hun krachten trokken de priesteres en de dwerg het slappe lichaam naar binnen en legden hem voorzichtig neer. Uit een hoofdwonde sijpelde een dun straaltje bloed terwijl zijn gezicht lijkbleek was. Met trillende vingers vervaardigde Winonah een primitief verband, zich onderwijl angstig afvragend, of hij nog leefde.

Het duurde geruime tijd voor Eric weer bijkwam en toen hij zijn ogen opende en verwonderd in het rond keek, was hij zich bewust van een stekende pijn in zijn hoofd. Maar tevens stelde hij vast, dat hij op een of andere onverklaarbare wijze nog leefde en dat stelde hem gerust. In het kort vertelde Winonah wat er gebeurd was en eensklaps herinnerde Eric zich alles.

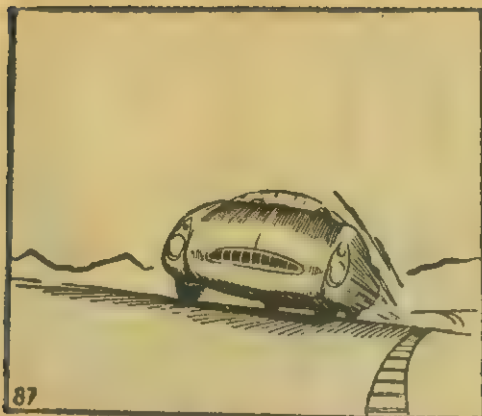
— Vlug riep hij, we moeten naar de burcht, voordat het te laat is.

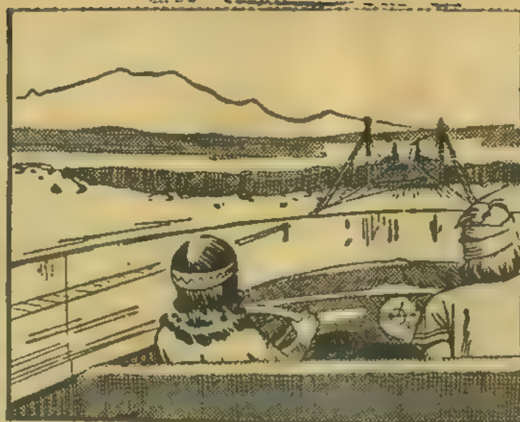
De priesteres scheen dat ook te begrijpen en met z'n drieen renden ze naar een groot gebouw, dat een eindje buiten het stadsgewoel stond.

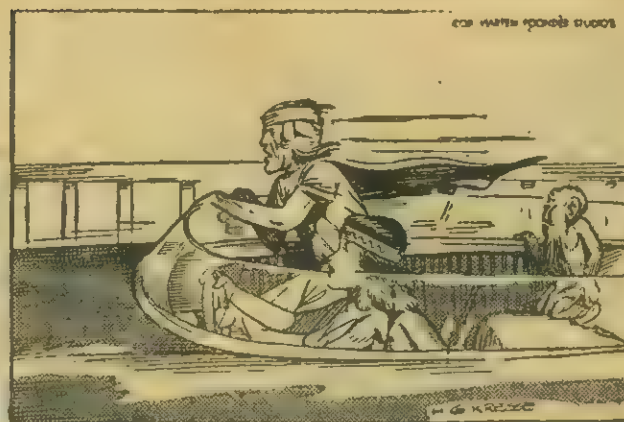
Dit zijn de particuliere wagens van de priester-kaste, zij hebben de hoogste snelheid in geheel Atlantis, riep Winonah onder het lopen.

Hijgend bereikten zij een van de glanzende wagens en de priesteres nam achter het stuur plaats.

Met een ruk schoot de krachtige wagen vooruit en reeds na enkele minuten hadden ze de stad achter zich gelaten. Met een enorme snelheid suisde de wagen over de goed onderhouden baan, door bergpassen, langs diepe afgronden de burcht tegemoet.

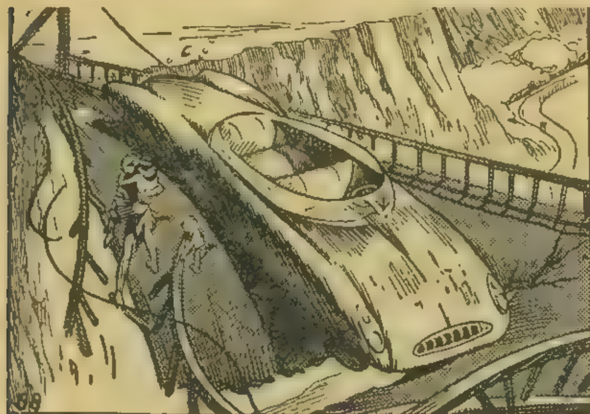

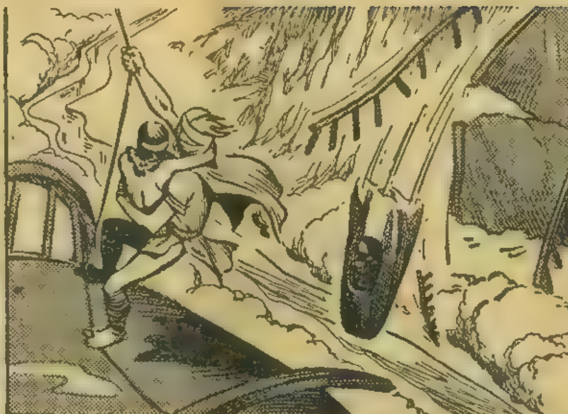

Met een waanzinnige snelheid suisde de atoomauto over de weg, af en toe nauwelijks de grond rakend met zijn wielen. Het landschap vloog voorbij.

— Deze weg leidt regelrecht naar de burcht, verklaarde de priesteres, het land terzijde is zo goed als onbekend, er zijn hier geen steden meer, en hoeveel mensen hier wonen weten wij niet. Voorbij de burcht strekt zich een onmetelijke woestijn uit, waar slechts eenmaal een vliegtuig over gevlogen heeft. Wij vermoeden, dat er zich in die richting vele nederzettingen van luipaardmannen bevinden, maar zeker is dat niet.

Aandachtig liet Eric zijn blikken gaan over het snel voorbijschietende, barre landschap en inderdaad geloofde hij graag, dat hier niet veel mensen woonden. Inmiddels was er aan de horizon een brug opgedoemd en de afstand daarheen werd snel kleiner. Eric kon reeds opmaken, dat de brug over een diep ravijn liep en een onstevige indruk maakte. Na enkele minuten reden ze over het ijzeren bouwwerk en waren reeds halfverwege, toen Eric bemerkte dat er een breuk in de stalen overspanning gemaakt was terwijl een luid gekraak hem vertelde dat de brug begon te begeven.

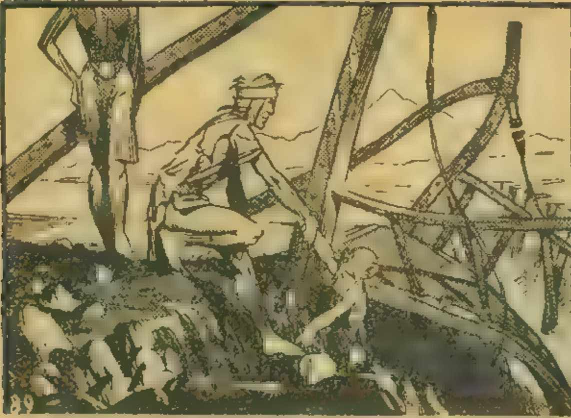
Eric sprong overeind, schreeuwde een waarschuwing tot de dwerg en nadat Winonah de snelheid verminderd had, sprong hij met haar in zijn armen uit de wagen. Op datzelfde moment begon de brug over de hele breedte te scheuren en met luide knallen sprongen de overige verbindingskabels. Met een gevaarlijke sprong vloog Eric over de steeds breder wordende scheur heen, terwijl de dwerg zich aan de leuning vastklemde.

De wagen, tegengehouden door het oplopende vlak van het gebroken wegdek, zakte langzaam naar één kant. Bliksemsnel greep Eric een stalen kabel en trok zich omhoog. Net op tijd want het wegdek was doorbroken en suisde in brokken omlaag, gevolgd door de atoomwagen.

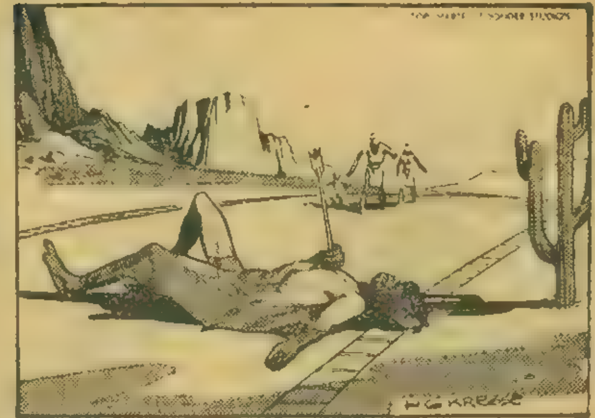
— Daar hoorden wij in te zitten gromde Eric; met trillende neusvleugels volgde hij de wagen in zijn val, die hun drieën had moeten vernietigen.

Moeizaam werkte hij zich, Winonah vasthoudende, omhoog, af en toe achterom kijkend of de dwerg, die wit om zijn neus zag, hem volgde.

Bijna bij de rand van de ravijn schoot er een felle oranje straal door de lucht en vertelde een oorverdovende knal hem, dat het voertuig zijn einde, wat tevens voor hen bedoeld was, had gevonden.

Hijgend kropen zij tegen de stijlen rotswand op en Eric hielp de dwerg het laatste stukje. Boven moesten ze even uitrusten van de aandoening en Eric had tijd de toestand te overdenken.

Het feit, dat er in de brug moeidwillig een paar breuken gemaakt waren, duide er op dat hun tegenstanders voor hen uit waren. Dit was een onrustbarende stand van zaken. Ook Winonah was niet op haar gemak en daarom begaven ze zich zo snel mogelijk weer op weg.

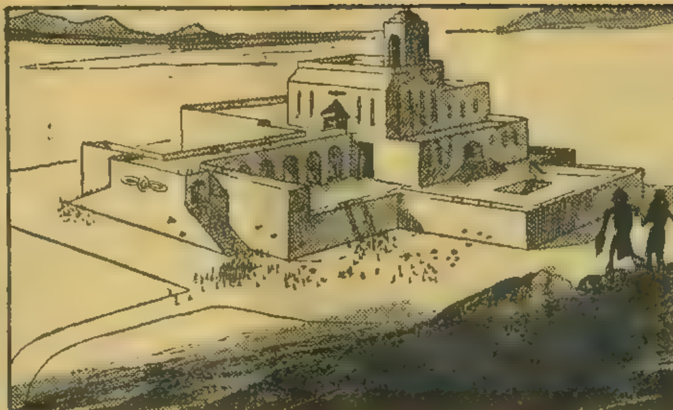
Zij volgden de weg, daar ze niet bevreesd behoefden te zijn voor een overval, gezien het vlakke terrein; het gebergte bevond zich nog ver voor hen uit, en de mogelijkheid bestond, dat zich daar een hinderlaag bevond.

Onbarmhartig scheen de hete zon op de drie vermoeide reizigers. Het dwergje, dat een merkwaardig uithoudingsvermogen bleek te bezitten ,raakte echter hoe langer hoe meer achter en meer dan eens moesten de beide groteren wachten, tot het mannetje weer bij was.

Eensklaps stond Winonah stil en wees op iets. Voor hen uit, bevond zich een stip op de weg. Behoedzaam naderen zij, terwijl de dwerg nu niet uit moeiheid, maar meer uit angst een bibberende achterhoede vormde.

Eensklaps zag Eric, dat het een vleermuisman was, met een gevederde pijl in de zijn borst. Snel liepen zij op de op de grond liggende figuur toe en er was nog maar één ding vast te stellen: de man was dood.

Na hun vreselijke ontdekking hadden ze zekerheid dat zich meerdere personen voor hen uit bevonden en misschien wel vlak bij. Uit voorzichtiheid verlieten ze dus de weg en begaven zich tussen de rotsen.

Het dwergje rolde angstig met zijn ogen en scheen tegen dergelijke toestanden niet op gewassen, maar Eric hield zijn hoofd koel en leidde het kleine gezelschap zoveel mogelijk evenwijdig met de weg door het moeilijk begaanbare terrein, daarbij oplettend uitkijkend naar mogelijke sporen, die er op wijzen konden, dat hun tegenstanders zich hier bevonden, of bevonden hadden.

Eensklaps dook Eric in elkaar, en beduide zijn metgezellen, naderbij te komen.

En toen zagen ze iets wat ze al gevreesd hadden. Voor hen, aan de rand van de woestijn, bevond zich de burcht, waaromheen het krioelde van mensen, die pogingen in het werk stelden, het bouwwerk binnen te dringen. Eric trok zijn meisje in de schaduw van de rotsen en de dwerg volgde met veel ijver. Zwak drong het gedruis tot de drie toeschouwers door. Hier en daar vloog een vleermuisman en meermalen zagen ze er een naar beneden dwarrelen.

Luipaardmannen, fluisterde Winonah, met Egypenaren denk ik. Nu liet zich echter een zwak geronk horen, dat aanhoudend sterker werd en omhoog turend ontwaarde Eric ontelbare zilveren vogels, die, een vurige baan achterlatend, snel naderden.

— Onze raketeskaders, juichte Winonah, nu is de strijd gauw beslist.

Eric, gevolgd door Winonah en de dwerg, begaf zich naar een lager gelegen vlakte, vanwaar hij beter zien kon wat er gebeurde. Tientallen kolossale vliegtuigen vlogen in formatie over de burcht heen en begonnen te dalen. Daar tussen door schoten ettelijke kleine raketvliegtuigen, welke met hun geheimzinnige wapens de luipaardmannen aanvielen

Oranje vuurstralen schoten omhoog en talrijke losbrandingen werden gehoord. In grote wanorde renden de aanvallers naar alle windstreken, meedogenloos achtervolgd door de dodende stralen der jachtvliegtuigen. Enkele vliegtuigen scheerden laag over hun hoofd waarbij Eric duidelijk de grimmigen bestuurder zien kon.

— Kom, riep Winonah, en begon de helling af te rennen. Het dwergje was in geen velden of wegen te ontwaren en daar Eric geen zin had naar hem te zoeken, volgde hij zijn priesteres.

De grote vliegtuigen, die inmiddels geland waren zetten troepen uit, die meteen ingrepen. De strijd was zo goed als beslist met het verschijnen van de vliegtuigen; in groten angst renden de luipaardmannen voor hun leven, terwijl boven hun hoofd de gevechtsvliegtuigen telkens weer hun moordend vuur openden. Bij bosjes vielen de sinistere verschijningen en slechts een enkele ontkwam aan de slachting.

Inmiddels hadden Eric en Winonah de voet van de helling bereikt en bemerkten, dat ze zich in de nabijheid van een verlaten transportvliegtuig bevonden.

Weer was het de priesteres die met haar scherpe ogen iets opmerkte; enkele luipaardmannen en nog een paar andere personen renden op de machine toe en kropen naar binnen. Met een luide kreet stormde Eric, gevolgd door het meisje, die een dode tak gegrepen had, vooruit en herkende de verradelijke bediende en de Egyptische priester.

Ook deze had echter de twee figuren herkend en een waarschuwende schreeuw gevend rende hij, weldra gevolgd door meerdere luipaardmannen, op zijn aartsvijand in.

Eric, die nog last had van zijn hoofdwonde, verdedigde zich met al de kracht die in hem was, maar de overmacht was geweldig.

De priesteres werd gegrepen en hoewel ze zich woedend verweerde, in het vliegtuig gesleurd. Met een schaterende lach voegde de Egyptische priester zich bij haar en even later werd Eric, die zich verweerde als een leeuw, met een geweldige klap buiten gevecht gesteld.

De overige luipaardmannen snelden nu ook naar het vliegtuig en met een machtig geronk verhief de machine zich in de lucht de priesteres meevoerend.

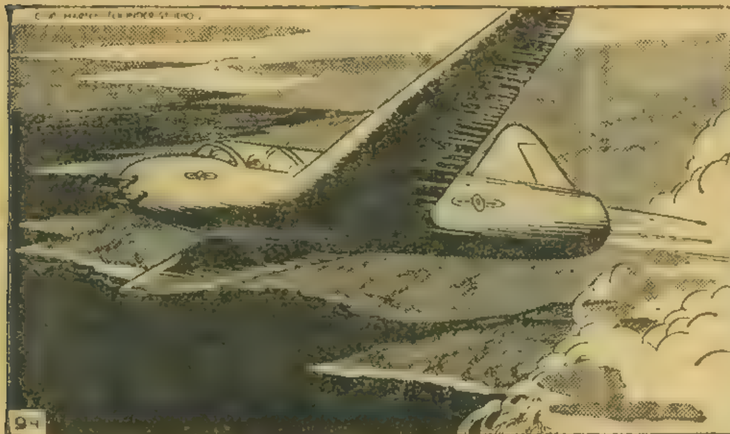

Met een gekreun herkreeg Eric het bewustzijn en zich oprichtende bemerkte hij het vliegtuig, dat snel over de bergruggen verdween. De dwerg stond naast hem en trok een ongelukkig gezicht. De meeste vliegtuigen schenen naar hun posten teruggekeerd te zijn en de luipaardmannen waren in geen velden of wegen meer te herkennen. Alleen bij de burcht stonden nog enige gevechtsvliegtuigen waarvan de bemanningen zich juist gereed schenen te maken om te vertrekken.

Zo vlug zijn benen hem dragen konden rende Eric, gevolgd door de dwerg, op de mannen toe en legde in korte trekken uit wat er gebeurd was. Aanvankelijk met achterdocht naar zijn blonde haren kijkende, scheen een van de piloten hem van vroeger te herkennen en deze op zijn beurt gaf nu weer enkele bevelen aan de overige manschappen.

Terwijl de piloten hun machines in gereedheid brachten, wenkte de aanvoerder Eric en de dwerg en te zamen met de boordschutter begaven zij zich naar het gevechtsvliegtuig. Op een sein van de aanvoerder zetten de vier vliegtuigen zich in beweging en met een machtig gedreun steeg het eskader tot boven de wolken. De achtervolging was begonnen.

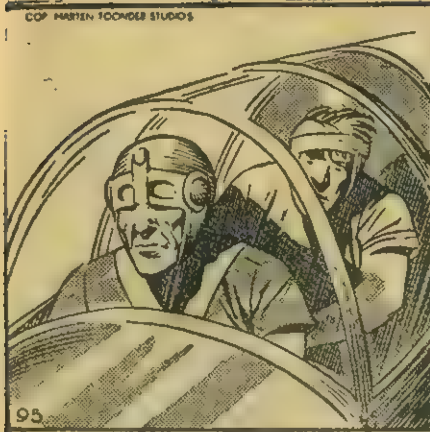

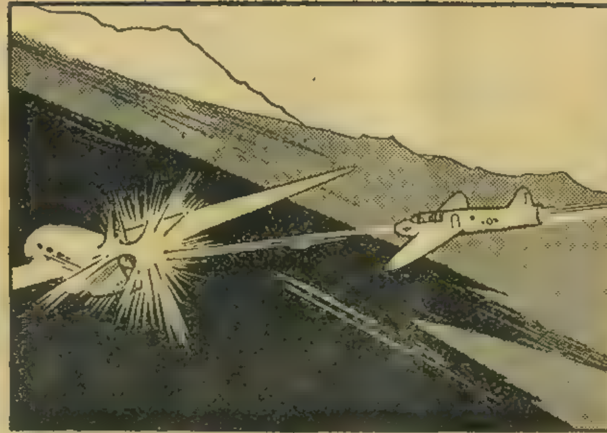
Al spoedig verloor Eric de drie andere vliegtuigen uit het oog, doordat zij in een wolkenbank geraakten. Langzaam werd de lucht donkerder. De gehele nacht vervolgde de machine haar tocht vliegende op de instrumenten en toen de volgende morgen de zon boven de horizon verscheen bevonden zij zich nog steeds in de mistbank.

Eenklaps ontwaarde de piloot echter een opening in het ondoordringbare gordijn en zijn machine optrekkende stegen zij tot boven de wolken. Van de drie andere vliegtuigen echter geen spoor.

Zij bevonden zich boven de oostelijke zee en een flink eind uit de kust. Juist op het ogenblik dat de piloot de machine wilde keren om naar het vasteland terug te vliegen bemerkte Eric een stip welke evenwijdig met de kust boven de zee zuidwaarts vloog. Hij maakte daar de piloot opmerkzaam op en deze, in de hoop een van de machines van het escader terug te zullen vinden, verdubbelde de snelheid. Dichterbij gekomen bemerkte Eric echter al spoedig dat het een transportvliegtuig was van het type waarmede Winonah ontvoerd was. De piloot scheen dit ook gezien te hebben en maakte zich gereed het andere vliegtuig tot een landing te dwingen om een en ander te kunnen onderzoeken.

Na het toestel in een gunstige positie gelegd te hebben dook de piloot in de richting van de rustig voortvliegende transport-machine. De boordschutter richtte zijn atoomkanonnen maar nog voor hij gelegenheid kreeg tot schieten vertelde een geweldige ontploffing hem dat de ander reeds het initiatief hiertoe genomen had en net op tijd wist de piloot de kleine machine buiten de vernietigende uitstraling te houden.

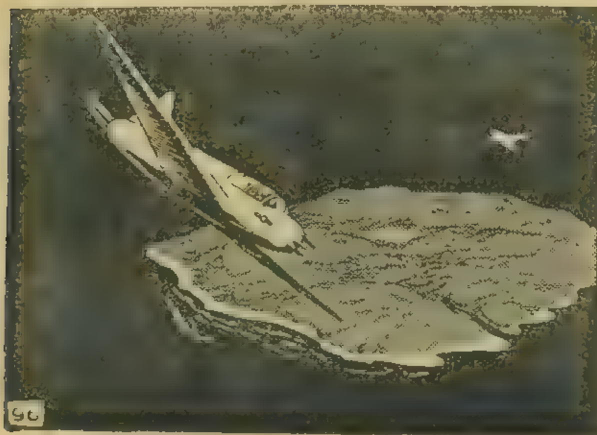

Vloekend wendde Eric's piloot zijn vliegtuig; de draagwijdte van de kanonnen van hun tegenstander was aanmerkelijk groter en dus waren de kansen zeer ongelijk. De grote machine vervolgde echter rustig haar koers, schijnbaar niet in het minst verontrust door de aanwezighed van het kleine gevechtsvliegtuig. Behoedzaam volgde Eric de gevaarlijke vluchteling en daar meende de piloot en boordschutter hun kans schoon te zien. Schuin van achteren naderden zij de machine, welks bemanning echter tijdig het gevaar ontdekte en snel koers veranderend, de aanvaller voor de vuurmonden bracht. Woedend moest de piloot zijn aanval opgeven en wentelend, duikend en optrekkend werd het luchtgevecht voortgezet, zonder dat Eric's machine voordeel wist te behalen.

Langzaam wendde de transportmachine nu de neus en zette koers in oostelijke richting, waar zich in de diepte een eiland tegen het blauw van de oceaan aftekende. Door het veranderen van koers kwam de transportmachine echter tevens gunstig te liggen voor een aanval van achteren en hier onmiddellijk gebruik van makende dook het toestel van Eric omlaag en gaf zijn tegenstander de volle laag. Een grote steekvlam was het bewijs dat het doel getroffen was. De raketinstallatie was onklaar geraakt hetgeen door een dikke gele rookwolk aangeduid werd en ogenblikkelijk maakte de piloot van het vechtsvliegtuig zich op voor een tweede aanval.

Nu maakte zich evenwel een stip van de machine los, bengelend aan een lang touw en de aanvallers begrepen dat dit de priesteres moest zijn. Het gevecht voortzetten zou onherroepelijk de dood van Winonah betekenen en tandenknarsend moesten Eric en zijn mannen de strijd opgeven.

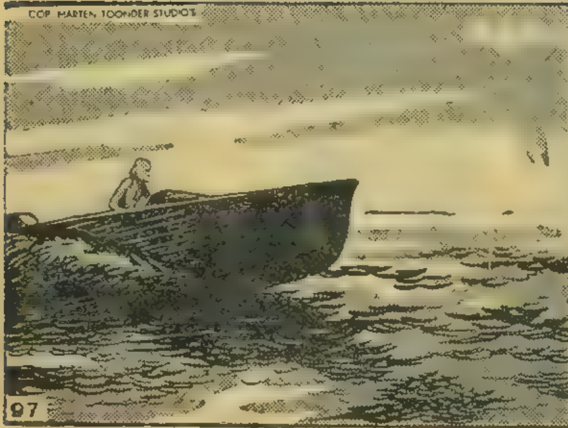

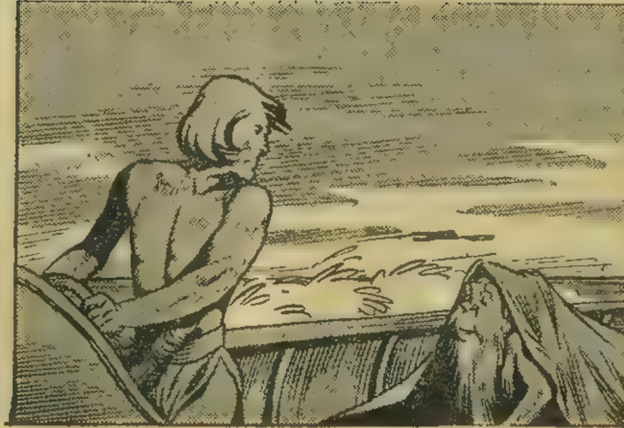

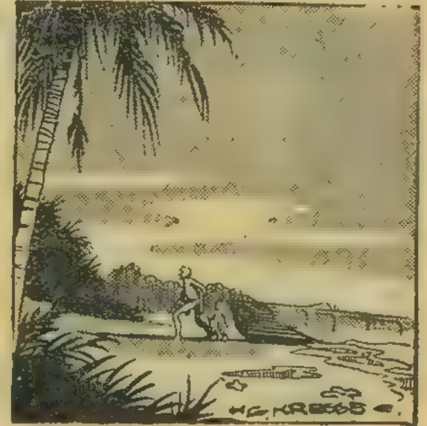
Cirkelend op grote hoogte hielden Eric en zijn gezelschap de grote vogel in het oog. Onmachtig moesten zij toezien hoe de vluchtelingen op het eiland aankoersten en daar vervolgens na de priesteres op het laatste nipperte binnengehaald te hebben, daalden. Ook de achtervolgers besluiten nu te dalen. Ver uit de kust van het geheimzinnige eiland dat op de kaart van Atlantis niet voorkomt scheert het vliegtuig over het water, waarna het dobberend op de pontons, tot stilstand komt.

Een der piloten haalt een rubberbootje met atoomaandrijving te voorschijn en zij spreken af, dat Eric op verkenning zal uitgaan. Twaalf uren blijft het vliegtuig op deze plaats liggen, als Eric dan nog niet terug is zal er hulp gehaald worden. Voorlopig bindt Eric de rubberboot aan een der pontons vast en nu is het wachten tot de duistenis invalt.

De uren kruipen om en de spanning wordt ondragelijk; niemand kan zeggen wat de gluiperige Kirasso met de hogepriesteres van plan is en het werkloos wachten terwijl het leven van zijn meisje misschien in gevaar is, maakt Eric wanhopig. Tergend langzaam nadert de zon de horizon en dan kan onze held het niet langer uithouden. Hij neemt afscheid van de manschappen en gooit het touw waarmede de rubber-

De zon is nauwelijks achter de horizon verdwenen of Eric is reeds op weg naar de kust van het geheimzinnige eiland. De duisternis is nog niet voldoende om zijn komst volkomen te verbergen en het is dus een gewaagde onderneming. Met zacht zoemende motor doorklieft het ranke vaartuig de stille golven. Eric's zenuwen zijn tot het uiterste gespannen. Plots meent hij achter zich in de boot een gestommel te horen en op alles voorbereid kijkt hij over zijn schouder: Tot zijn grote verwondering staart hij recht in het bolle gezicht van de dwerg die bezig is zich van het dekzeil, waar hij onder gekropen was, te ontdoen.

Ahem... kucht het mannetje — ik ga ook mee, ik wil weten wat er gebeurt.

Hoewel Eric niet bepaald ingenomen is met het gezelschap van de dwerg op deze gevaarvolle tocht, is er nu niets meer aan te veranderen en de kleine man gaat plechtig op de achtersteven zitten. Reeds kunnen beide duidelijk de plantengroei op het eiland waarnemen en in het halfdonker glijdt het bootje voorwaarts. Zorgvuldig onderzoekt Eric de voor hem liggende kust. Hij meent een geschikte landingsplaats ontdekt te hebben en met afgezetten motor drijft de rubberboot naar het strand.

In ondiep water springt Eric vlug over boord en zo goed mogelijk geholpen door de dwerg trekt hij de boot op het droge. Als een muur rust de jungle voor hem op... achter ieder boom kan een vijand loeren en aarzelend doen ze enkele stappen in de richt ing der bomen.

Niets beweegt achter de sombere stammen, blijkbaar is hun landing onopgemerkt gebleven. De dwerg bibbert van angst en volgt de Noorman met tegenzin. Eric trekt zich verder niets van het eigenwijze mannetje aan en zoekt zwijgend en argwanend zijn weg door de vochtige plantenwereld.

Moeizaam vordert hij, de dwerg op zijn hielen. Hoge varens belemmeren de doorgang zowel als het uitzicht en Eric vertrouwt hier in de eerste plaats op zijn scherpe oren.

De bange dwerg loopt zo dicht mogelijk naast hem en is meer last dan hulp. Doch hij is het die hem waarschuwt als er gevaar dreigt.

Eensklaps staan zij in een kleine opening in het oerbos en Eric is op het punt de veilige beschutting der hoge opschietende varen te verlaten als eensklaps de dwerg een snerpende kreet slaakt. Op het zelfde moment springt een groot geelbruin beest met wuivende haren vanuit het gebladerte aan de andere zijde van de open plek en nadert met een verschrikkelijk gebrul. Eric, versteend van schrik bij de aanblik van de leeuw — een dier zoals hij nog nooit gezien heeft — trekt bliksemsnel zijn dolk en maakt zich tot het gevecht gereed, terwijl de dwerg met angstige gilletjes het hazenpad kiest.

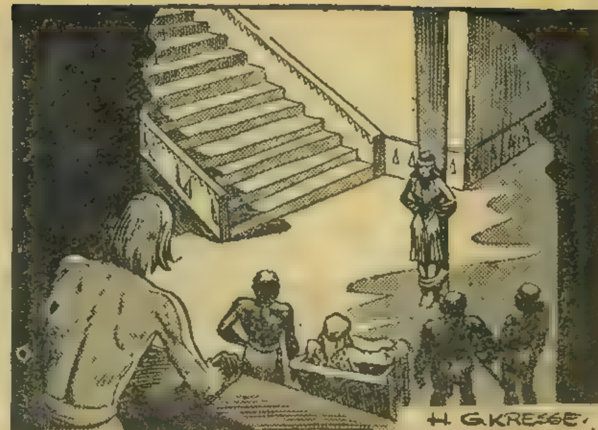

Woedend gaat de leeuw tot de aanval over en Eric weet net op tijd de verschrikkelijke aanval te ontwijken. Het zweet staat hem op het voorhoofd, nog nooit heeft hij zulk gevaarlijk dier gezien. Vlug als de bliksem, met tanden en nagels als dolken, valt het monster iedere keer opnieuw aan en Eric krijgt geen kans zijn mes doeltreffend te gebruiken. Aan de anderen kant heeft hij al verschillende bloedende wonden opgelopen en het begint er lelijk voor onze held uit te zien. Dan, plotseling als de leeuw in een nieuwe woeste aanval op hem toespringt, slaagt hij er in het dier bij de keel te grijpen en op hetzelfde ogenblik dringt zijn mes in de schouder van het beest. Brullend van pijn gooit de leeuw zich op de grond in een poging zó zijn tegenstander te verpletteren, maar Eric is vlugger. Als in een omarming houdt hij de ruige nek van het monster omkneld en dan werpt hij zich op de rug van het dier. Keer op keer stoot Eric toe tot hij het grote lichaam voelt verslappen in zijn greep. Een siddering doortrilt het en ook deze keer is Eric overwinnaar gebleven. De dwerg is inmiddels naderbij gekomen en is getuige geweest van het laatste gedeelte der worsteling. Met van bewondering uitpuilende ogen staart hij Eric aan. Samen vervolgen zij nu de tocht, beducht op meer ontmoetingen. Eensklaps staat Eric stil en glijdt zachtjes op de grond. Voor hen uit, op een groene vlakte staat een groot stenen gebouw, omringd door talloze witte tenten; zij naderen hun bestemming.

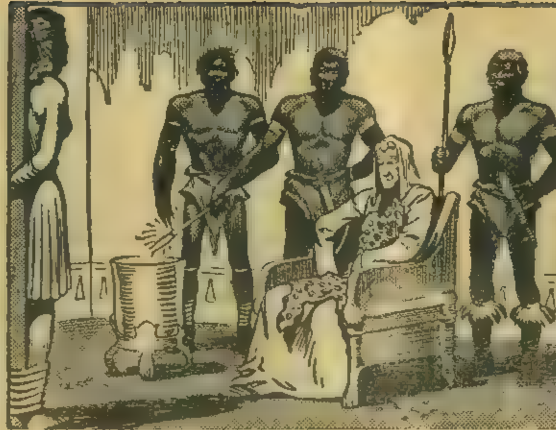
Het gebouw heeft, buiten de raamnissen vlak onder het dak, slechts één opening die zwaar bewaakt wordt door luipaardmannen, ziet Eric. Dus moet hij een andere manier vinden om het gebouw binnen te dringen. Nauwelijks neemt hij de toestand op en eindelijk meent hij het gevonden te hebben.

Na de dwerg gevraagd te hebben te wachten tot hij terug komt, sluipt hij in de beschutting van het gebladerte voorwaarts tot de plek waar de takken van een hoge boom ongeveer ter hoogte van de raamnissen reiken. Lenig klimt hij omhoog en grijpt een liaan.

Op een moment dat de wacht niet kijkt zet Eric zich af en springt van de tak naar binnen. In de schaduw van de raamnis blijft hij enige ogenblikken roerloos staan; niemand heeft iets bemerkt. Geluidloos laat hij zich uit de nis zakken en Eric staat nu op een soort galerij welke om een grote zaal heenloopt. Zacht dringen stemmen van beneden tot hem door en op zijn tenen sluipt hij naar de borstwering. Daar ziet hij tot zijn ontsteltenis Winonah, zijn meisje, aan een paal gebonden staan, terwijl op een stoel, omringd door kolossale Nubiers, Kirasso haar een verhoor afneemt.

Eric grijpt naar zijn mes en een zacht gegrom komt over zijn lippen. Tevens neemt hij de omgeving op. Een grote trap is de enige verbinding met de zaal beneden hem, en waar Kirasso zit met zijn lugubere helpers, kan deze de hele trap overzien.

Ontsteld trekt Eric zich terug achter een pilaar om de toestand te overdenken. Veel tijd heeft hij niet en veel mogelijkheden tot handelen evenmin. Zwak kan hij het verhoor, dat Kirasso de priesteres afneemt, volgen.

Winonah, gebonden aan een stenen zuil, laat de vragen, welke de Egyptenaar haar stelt, zoveel mogelijk onbeantwoord, totdat dit Kirasso gaat vervelen. Op een gebiedend gebaar halen twee der Nubiërs een pot waarin een vuur brandt.

— Nu, sist de hogepriester, ik geef u nog een laatste kans. Hoe wordt de burcht bewaakt? Zijn er geheime gangen? Bestaat er een Steen van Atlantis? Wat is dat dan? Beantwoord deze vragen en er zal U geen leed geschieden. Als U niet wilt antwoorden, zal ik U daartoe dwingen

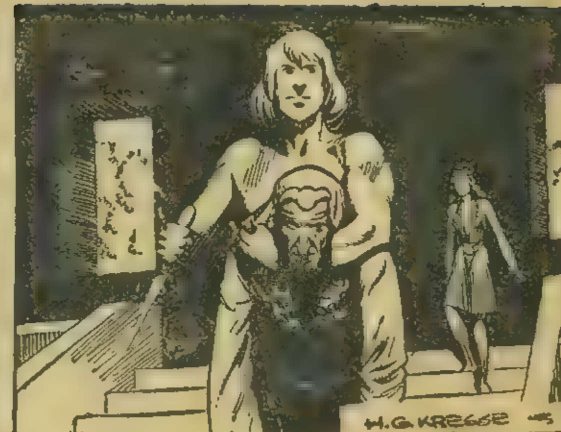
Behoedzaam kijkt Eric over de rand. Hij ziet hoe een der negers een lang stuk ijzer in de vlammen houdt en het zweet komt hem op het voorhoofd.

Vruchteloos wacht hij op het verlossende antwoord van de priesteres; zij spreekt echter geen woord. Ongeduldig trommelt Kirasso op de leuningen van zijn Egyptische stoel en langzamerhand wordt zijn gezicht rood van drift.

Het meisje verwaardigt zich echter niet op te kijken en Eric voelt een diepe bewondering voor haar. Langzaam staat de Egyptenaar op en met een handbeweging beduidt hij de Nubiër hem de gloeiende staaf te geven. Dreigend, het martelwerktuig in de hand, sluipt Kirasso op de priesteres toe terwijl een gemene grijns zijn gelaat nog afstotelijker maakt. Eric staat voor één ogenblik verlamd toe te zien, maar een gil van het meisje , brengt hem in beweging en dan gaat alles snel.

Steeds dichter komt Kirasso naderbij en de priesteres van Atlantis kan de hitte van de witgloeiende staaf reeds voelen. Instinctief als om hulp vragend kijkt zij naar de Nubiërs, maar deze grijnzen slechts en likken hun lippen. Dan als Kirasso op het punt staat de gloeiende staaf in het vleesch te drukken gebeurt het wonder. Iets valt van boven en treft Kirasso tussen de schouderbladen. Het is Eric die, ten einde raad, op goed geluk van de borstwering is gesprongen om zodoende te trachten de toestand te redden.

Verdoofd valt de valse Egyptenaar ter aarde. De Nubiërs zijn een ongeblik totaal versuft en hiervan maakt Eric een dankbaar gebruik. Hij sleurt Kirasso overeind en zet het mes op de borst van de bewusteloze man.

— Maak de touwen los, jullie honden! schreeuwt hij de drie reusachte kerels toe. Dezen, die wel spieren maar geen hersenen schijnen te hebben, gehoorzamen met tegenzin.

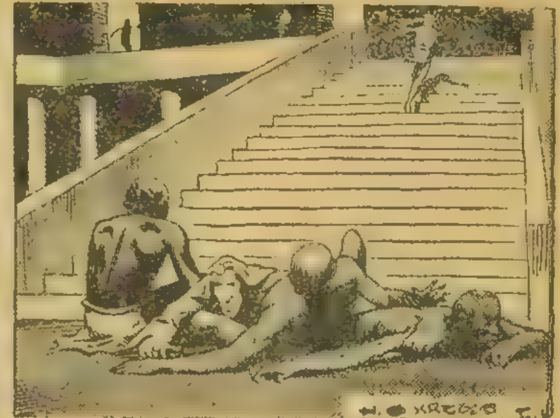
— En beetje vlugger, gromt Eric als hij ziet hoe ze talmen.

Onze held begrijpt wel dat ze wachten totdat hun aanvoerder weer bij kennis is. Niet zodra is Winonah van de knellende koorden bevrijd of zij rent vlug de trap op gevolgd door Eric, die nog steeds de Egyptische hogepriester in zijn armen draagt.

— Blijft staan, schreeuwt Eric als de drie negers grijnzend naderen. en hij heft de dolk op. Helaas kan hij niet zien dat de Egyptenaar bij kennis gekomen is en met een vals lachje zijn helpers een teken geeft.

Op het moment dat Eric bijna zijn waaghalzerig plan met succes bekroond ziet grijpt de pezige linkerhand van de bewusteloos gewaande tegenstander hem in de nek, terwijl tegelijkertijd ook zijn andere hand, die het mes vasthoudt, in een ijzeren greep gevat wordt. Voordat Eric beseft wat er gebeurt wordt hij met geweldige kracht zijdelings de trap afgeslingerd. Brullend rennen de negers hem tegemoet.

Aan alle kanten ingesloten ziet het er slecht voor Eric uit. De Egyptische hogepriester rent de trappen af en van deze twee kwaden kiest Eric het minste. Juist als de priester op het punt staat Eric's mes te grijpen duikt de Noorman naar diens benen. Al zijn krachten inspannend tilt hij de Egyptenaar boven zijn hoofd en werpt hem op de drie negers die nu snel dichterbij gekomen zijn.

Vlug als de weerlicht grijpt hij zijn mes en zonder om te kijken rent hij Winonah achter na.

— Door het raam! schreeuwt onze held. Achter zich hoort hij een geweldig lawaai en op de gaanderij gekomen veroorlooft hij zich een blik achterom. Als één hoop lappen ligt het viertal door elkaar aan de voet van de trap, onderwijl luid vloekend en scheldend. Met een schaterlach neemt Eric zijn meisje in de armen en verdwijnt door de raamnis.

EINDE

van het tweede verhaal.

De nieuwe spannende avonturen van «ERIC DE NOORMAN» in het rijk van Atlantis zijn beschreven in het derde deeltje, dat weldra in de handel zal gebracht worden en getiteld is

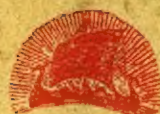
"De Strijd tegen Kirasso"

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS.
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH.

Zullen weldra verschijnen :

3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO.
4. MET WINONAH NAAR HET NOORDEN.
5. DE SULTAN VAN AKAIIM.
6. HET WATER DES LEVENS.

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL